

“मीठे बच्चे- यो पुरुषोत्तम संगमयुग कल्याणकारी युग हो, यसै युगमा पढाइद्वारा तिमी श्रीकृष्णपुरीको मालिक बन्नु छ।”

प्रश्न:- बाबाले माताहरूलाई ज्ञानको कलष किन दिनु हुन्छ? कुनचाहिँ एक चलन भारतवर्षमा मात्र चल्छ?

उत्तर:- पवित्रताको राखी (रक्षा-बन्धन) बाँधेर सबैलाई पतितबाट पावन बनाउनको लागि बाबाले माताहरूको शिरमा ज्ञानको कलष राख्नुहुन्छ। रक्षाबन्धनको रीति-रिवाज पनि भारतवर्षमा नै छ। दिदी-बहिनीहरूले दाजु-भाइलाई राखी बाँध्छन्। यो पवित्रताको निशानी हो। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू तिमीले म एकलाई याद गरौं भने पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन्छौं।

गीत:- भोलेनाथ से निराला.....

ओम् शान्ति। यो हो भोलेनाथको महिमा, जसलाई भनिन्छ दाता। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- श्री लक्ष्मी-नारायणलाई यो राज्य-भाग्य कसले दियो? अवश्य भगवानले दिनुभएको हुनुपर्छ किनकि स्वर्गको स्थापना त उहाँले नै गर्नुहुन्छ। स्वर्गको बादशाही भोलेनाथले जसरी लक्ष्मी-नारायणलाई दिनु भयो त्यस्तै कृष्णलाई पनि दिनु भयो। राधा-कृष्ण अथवा लक्ष्मी-नारायणको कुरा त एउटै हो। तर राजधानी हुँदैन। उनीहरूलाई परमपिता परमात्मासँग सिवाय अरु कसैले राज्य दिन सक्दैन। उनीहरूको जन्म स्वर्गमा नै हुन्छ भनिन्छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौं। तिमी बच्चाहरूले नै जन्माष्टमीमा सम्झाउँछौं। कृष्णको जन्माष्टमी हो भने राधाको पनि हुनुपर्छ किनकि दुवै स्वर्गका निवासी थिए। राधा-कृष्ण नै स्वयंवर पश्चात् लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। मुख्य कुरा हो उनीहरूलाई यो राज्य कसले दियो। यो राजयोग कहिले र कसले सिकायो? स्वर्गमा त सिकाइएको होइन। सत्ययुगमा त उनीहरू हुन्छन् नै उत्तम पुरुष। कलियुगपछि हुन्छ सत्ययुग। त्यसैले कलियुगको अन्त्यमा राजयोग सिकेका हुनुपर्छ। जसले फेरि नयाँ जन्ममा राजाई प्राप्त गरे। पुरानो दुनियाँबाट नयाँ पावन दुनियाँ बन्छ। अवश्य पनि पतित-पावन आउनु भएको हुनुपर्छ। अहिले संगमयुगमा कुनचाहिँ धर्म हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जुन गायन गरिएको छ। यी लक्ष्मी-नारायण हुन् नयाँ दुनियाँका मालिक। यिनीहरूको आत्मालाई अघिल्लो जन्ममा परमपिता परमात्मासँग राजयोग सिकाउनु भयो। जुन पुरुषार्थको प्रारब्ध फेरि नयाँ जन्ममा मिल्छ, यसको नाम नै हो कल्याणकारी पुरुषोत्तम संगमयुग। अवश्य धेरै जन्मको अन्त्यको जन्ममा नै यिनीहरूलाई कसैले राजयोग सिकाएको हुनुपर्छ। कलियुगमा हुन्छन् अनेक धर्म, सत्ययुगमा थियो एक देवी-देवता धर्म। संगममा कुनचाहिँ धर्म हुन्छ, जसद्वारा यिनीहरूले पुरुषार्थ गरेर राजयोग सिके अनि सत्ययुगमा प्रारब्ध भोगे। बुझिन्छ संगमयुगमा ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण नै पैदा भए। चित्रमा पनि छ ब्रह्माद्वारा स्थापना, कृष्णपुरीको। विष्णु अथवा नारायणपुरी भनी, कुरा त एउटै हो। अहिले तिमीले जानेका छौं- हामी कृष्णपुरीका मालिक बन्छौं, यसै पढाइबाट, पावन बनेर। शिव भगवानुवाच हो नि। कृष्णको आत्मा नै धेरै जन्मको अन्तिम जन्ममा फेरि यो बन्छ। आत्माले ८४ जन्म लिन्छ नि। यो हो ८४ औं जन्म, यिनैको फेरि ब्रह्मा नाम राख्नुहुन्छ। नत्र फेरि ब्रह्मा कहाँबाट आउँछन्। ईश्वरले रचना रच्नुभयो अनि ब्रह्मा-विष्णु-शंकर कहाँबाट आए? कसरी रचना गर्नुभयो? के ‘छु मन्त्र’ गरेर पैदा भए। बाबाले नै उनीहरूको इतिहास बताउनु हुन्छ। गोदमा लिएपछि नाम परिवर्तन हुन्छ। ब्रह्मा नाम त थिएन नि। भन्छन् धेरै जन्मको अन्त्यमा... त्यसैले अवश्य पनि पतित मनुष्य थिए। ब्रह्मा कहाँबाट आए, कसैलाई पनि थाहा छैन। धेरै जन्मको अन्त्यको जन्म कसको भयो? हुन त लक्ष्मी-नारायणले नै धेरै जन्म लिएका हुन्। नाम, रूप, देश, काल परिवर्तन भइरहन्छ। कृष्णको चित्रमा ८४ जन्मको कथा स्पष्ट लेखिएको छ। जन्माष्टमीमा कृष्णका चित्र पनि धेरै बिकछन् किनकि कृष्णको मन्दिरमा त सबै जान्छन् नि। राधा-कृष्णको मन्दिरमा नै जान्छन्। कृष्णसँगै राधा हुनुपर्छ। राधा-कृष्ण, राजकुमार-राजकुमारी नै लक्ष्मी-नारायण महाराजा-महारानी बन्छन्। उनीहरूले नै ८४ जन्म लिएर फेरि अन्तिम जन्ममा ब्रह्मा-सरस्वती बने। धेरै जन्मको अन्त्यमा बाबाले प्रवेश गर्नुभयो। यिनलाई भन्नुहुन्छ- तिमीले आफ्नै जन्मलाई जान्दैनौ। तिमी पहिलो जन्ममा लक्ष्मी-नारायण थियौ। फेरि यो जन्म लियो, उनीहरूले अर्जुनको नाम भनिदिएका छन्। अर्जुनलाई राजयोग सिकाउनु भयो। अर्जुनलाई अलग गरिदिएका छन्। तर उनको नाम अर्जुन होइन। ब्रह्माको जीवन चरित्र हुनुपर्छ नि। तर ब्रह्मा र ब्राह्मणको वर्णन कहीं पनि छैन। यी कुरा बाबाले नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ। सबै बच्चाहरूले सुन्छन् फेरि बच्चाहरूले अरुलाई सम्झाउँछन्। कथा सुनेर

फेरि अरुलाई सुनाउँछन्। तिमीले पनि सुन्छौं अनि सुनाउँछौं। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, धर्माउ युग। अतिरिक्त युग। पुरुषोत्तम महिना भयो भने १३ महिना हुन्छ। यो संगमयुगको पर्व नै हरेक वर्ष मनाउँछन्। यस पुरुषोत्तम संगमयुगको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन। यस संगमयुगमा नै बाबा आएर पवित्र बन्नको लागि प्रतिज्ञा गराउनु हुन्छ। पतित दुनियाँबाट पावन दुनियाँको स्थापना गर्नुहुन्छ। रक्षाबन्धनको चलन पनि भारतखण्डमा नै छ। बेहिनीले भाइलाई राखी बाँध्छन्। तर ती कुमारी पनि फेरि अपवित्र बन्छन्। अहिले बाबाले तिमी माताहरूको शिरमा ज्ञानको कलश राख्नुभएको छ। ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू बसेर पवित्रताको प्रतिज्ञा गराउन राखी बाँध्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्यौं भने तिमी पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन्छौं। तर कुनै राखी आदि बाँध्ने आवश्यकता छैन। यो सम्झाइन्छ। जसरी साधु-संन्यासीहरूले दान माग्छन्। कसैले भन्छन् क्रोधको दान देऊ, कसैले भन्छन् प्याज नखाऊ। जसले स्वयं खाँदैनन् उनीहरूले दान लिन्छन्। सबैभन्दा ठूलो प्रतिज्ञा त बाबाले गराउनु हुन्छ। तिमी पावन बन्न चाहन्छौं भने पतित-पावन बाबालाई याद गर। द्वापरदेखि लिएर तिमी पतित बन्दै आएका हौं, अब सारा दुनियाँ पावन हुनुपर्छ, त्यो त बाबाले नै बनाउन सक्नुहुन्छ। सबैका गति-सद्गति दाता मनुष्य हुनै सक्दैन। बाबाले नै पावन बन्ने प्रतिज्ञा गराउनु हुन्छ। दुनियाँ पावन स्वर्ग थियो नि। पतित-पावन उहाँ परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ। कृष्णलाई पतित-पावन भनिदैन। उनको त जन्म हुन्छ। उनका त माता-पिता पनि देखाउँछन्। एक शिवको नै अलौकिक जन्म हुन्छ। उहाँ स्वयंले नै आफ्नो पौरचय दिनुहुन्छ— म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु। शरीरको आधार अवश्य लिनुपर्छ। म ज्ञानको सागर, पतित-पावन, राजयोग सिकाउनेवाला हुँ। बाबा नै स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ र उहाँले नै नर्कको विनाश गर्नुहुन्छ। स्वर्ग भएको बेला नर्क हुँदैन। अहिले पूरा राँव नर्क छ, जब बिल्कुलै तमोप्रधान नर्क बन्छ तब नै बाबा आएर सतोप्रधान स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। १०० प्रतिशत पतितबाट १०० प्रतिशत पावन बनाउनु हुन्छ। पहिलो जन्म अवश्य सतोप्रधान मिल्छ। बच्चाहरूले विचार सागर मन्थन गरेर भाषण गर्नुपर्छ। फेरि हरेकलाई अलग-अलग सम्झाउनु पर्छ। बाबाले पनि आज एउटा कुरा, भोली अर्को कुरा सम्झाउनु हुन्छ। उस्तै ज्ञान त हुन सक्दैन। मानौं कसैले टेपबाट एक्युरेट सुने पनि फेरि एक्युरेट सुनाउन सक्दैन, फरक अवश्य पर्छ। बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ, तिमीले जानेका छौं सबै ड्रामामा निर्धारित छ। जुन अक्षर कल्प पहिला सुनाउनु भएको थियो त्यही फेरि अहिले सुनाउनु हुन्छ। यो रिकर्ड भरिएको छ। भगवानले स्वयं भन्नुहुन्छ— मैले ५ हजार वर्ष पहिला जुन अक्षर सुनाएको थिएँ त्यही हबहु सुनाउँछु। यो शूट भइसकेको ड्रामा हो। यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन। यति सानो आत्मामा रिकर्ड भरिएको छ। कृष्ण जन्माष्टमी कहिले भएको थियो, यो पनि बच्चाहरूले जानेका छन्। आज भन्दा ५ हजार वर्ष भन्दा केही दिन कम भन्नुहुन्छ किनकि अहिले पढिरहेका छौं। नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ। बच्चाहरूको दिलमा कति खुसी छ। तिमीले जानेका छौं कृष्णको आत्माले ८४ को चक्कर लगाएको छ। अब फेरि कृष्णको नाम-रूपमा आइरहेका छन्। चित्रमा पनि देखाइएको छ— पुरानो दुनियाँलाई लात हानिरहेका छन्। नयाँ दुनियाँ हातमा छ। अहिले पढिरहेका छन् त्यसैले भनिन्छ— श्रीकृष्ण आउँदै हुनुहुन्छ। धेरै जन्मको अन्त्यमा नै बाबाले पढाउनु हुन्छ। यो पढाइ पूरा भएपछि कृष्णले जन्म लिन्छन्। पढाइको थोरै समय बाँकी छ। अनेक धर्मको विनाश भएपछि नै कृष्णको जन्म भएको हुनुपर्छ। त्यो पनि एउटा कृष्ण मात्रै होइन, सारा कृष्णपुरी हुन्छ। यी ब्राह्मण नै हुन् जसले फेरि यो राजयोग सिकेर देवता पद पाउँछन्। देवताहरू बन्छन् नै ज्ञानद्वारा। बाबा आएर मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ— पढाइद्वारा। यो पाठशाला हो, यसमा धेरै समय लाग्छ। पढाइ त सहज छ। तर योगमा छ मेहनत। तिमीले बताउन सक्छौं, कृष्णको आत्माले अहिले राजयोग सिकिरहेको छ— परमपिता परमात्माद्वारा। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा हामी आत्माहरूलाई पढाइरहनु भएको छ, विष्णुपुरीको राज्य दिन। हामी प्रजापिता ब्रह्माका बच्चा ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू हौं। यो हो संगमयुग। यो धेरै छोटो युग हो। चोटी (शिखा) सबैभन्दा सानो हुन्छ नि। फेरि त्यो भन्दा ठूलो मुख, त्यस भन्दा ठूलो हात, त्यो भन्दा ठूलो पेट, त्यो भन्दा ठूला खुट्टा। विराट् रूप देखाउँछन्, तर त्यसको ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूले यो ८४ जन्मको चक्रको रहस्य सम्झाउनु पर्छ, शिवजन्तीपछि हुन्छ कृष्णजयन्ती।

तिमी बच्चाहरूको लागि यो हो संगमयुग। तिम्रो लागि कलियुग पूरा भयो। बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, अब म आएको छु तिमीलाई सुखधाम, शान्तिधाम लैजान। तिमी सुखधामका निवासी थियौं फेरि दुःखधाममा आयौ। पुकार्छन्— बाबा आउनुहोस्, यो पुरानो दुनियाँमा। तिम्रो दुनियाँ त छैन। अहिले तिमीले के गरिरहेका छौं? योगबलद्वारा आफ्नो दुनियाँ स्थापन गरिरहेका छौं। भनिन्छ पनि अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म। तिमी अहिंसक बन्नु छ। न काम कटारी चलाउनु छ, न लड्नु-झगडा गर्नु नै छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म हरेक ५ हजार वर्षपछि

आउँछु। लाखौं वर्षको कुरा हुँदै होइन। बाबा भन्नुहुन्छ— यज्ञ, तप, दान, पुण्य आदि गर्दागर्दा तिमी तल गिर्दै आएका छौ। ज्ञानद्वारा नै सद्गति हुन्छ। मनुष्य त कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्, जागृदैनन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आउँछु, मैरो पनि ड्रामामा पार्ट छ। विना पार्ट मैले पनि केही गर्न सकिदैन। म पनि ड्रामाको बन्धनमा छु। पूरा समयमा आउँछु। ड्रामाको योजना अनुसार मैले तिमी बच्चाहरूलाई फर्काएर लैजान्छु। अहिले भन्छु मनमनाभव। तर यसको अर्थ पनि कसैले जानेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— देहका सबै सम्बन्ध छोडेर म एकलाई याद गरौं भने तिमी पावन बन्छौ। बच्चाहरूले बाबाको याद गर्ने मैहनत गरिरहन्छन्। यो हो ईश्वरीय विश्व-विद्यालय, सारा विश्वलाई सद्गति दिने अर्को कुनै ईश्वरीय विश्व-विद्यालय हुन सक्दैन। ईश्वर बाबाले स्वयं आएर सारा विश्वलाई परिवर्तन गर्नुहुन्छ। नर्कबाट स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। फेरि जसमाथि तिमीले राज्य गर्छौ। शिवलाई बबुलनाथ पनि भन्छन् किनकि उहाँ आएर तिमीलाई काम कटारीबाट छुटाएर पावन बनाउनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा त धेरै शो हुन्छ, यहाँ त शान्तिमा रहेर याद गर्नु छ। उनीहरूले अनेक प्रकारका हठयोग आदि गर्छन्। उनीहरूको निवृत्ति मार्ग नै अलग छ। उनीहरूले ब्रह्मलाई मान्छन्। ब्रह्म योगी तत्त्व योगी हुन्। त्यो त भयो आत्माहरूको रहने ठाउँ, जसलाई ब्रह्माण्ड भनिन्छ। उनीहरूले फेरि ब्रह्मलाई भगवान सम्झन्छन्। त्यसैमा लीन हुन्छन्। अर्थात् आत्मालाई नश्वर बनाइदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म नै आएर सबैको सद्गति गर्छु। शिवबाबाले नै सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ, त्यसैले उहाँ हुनुहुन्छ हीरा जस्तो। फेरि तिमीलाई स्वर्णिम युगमा लैजान्नुहुन्छ। तिम्रो पनि यो हीरा जस्तो जन्म हो फेरि स्वर्णिम युगमा आउँछौ। यो ज्ञान तिमीलाई बाबाले नै आएर पढाउनु हुन्छ जसबाट तिमी देवता बन्छौ। फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन पुग्छ। यी लक्ष्मी-नारायणमा पनि रचयिता र रचनाको ज्ञान हुँदैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) यस पुरानो दुनियाँमा रहेर पनि डबल अहिंसक बनेर योगबलद्वारा आफ्नो नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नु छ। आफ्नो जीवन हीरा जस्तो बनाउनु छ।

२) बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ त्यसमा विचार सागर मंथन गरेर अरूलाई सुनाऊ। सदा नशा रहोस्— यो पढाइ पूरा भएपछि हामी कृष्णपुरीमा जान्छौं।

वरदानः— व्यर्थलाई पनि शुभ भाव र श्रेष्ठ भावनाद्वारा परिवर्तन गर्ने सच्चा मरजीवा भव बापदादाको श्रीमत छ— प्यारा बच्चाहरू! व्यर्थ कुरा नसुन, नसुनाऊ र नसोच। सदा शुभ भावनाले सोच, शुभ बोली बोल। व्यर्थलाई पनि शुभ भावले सुन। शुभ चिन्तक बनेर बोलीको भावलाई परिवर्तन गरिदेऊ। सदा भाव र भावना श्रेष्ठ राख, स्वयंलाई परिवर्तन गर नकि अरूको परिवर्तन बारे सोच। स्वयंको परिवर्तन नै अरूको परिवर्तन हो, यसमा पहिला म। यसरी मरजीवा बन्नमा नै मज्जा छ। यसैलाई महाबली भनिन्छ। यसमा खुसीले मर— यो मर्नु नै जिउनु हो, यो नै सच्चा जीवन दान हो।

स्तोत्रः— संकल्पहरूको एकाग्रताले श्रेष्ठ परिवर्तनमा तीव्र गति ल्याउँछ।